

Antifa Local

Αυτόνομη οργάνωση στις γειτονιές της Αθήνας

Το παράδειγμα του αντιφασιστικού πυρήνα επίθεση κατά μέτωπο

Το Σεπτέμβριο του 2006 οι antifa ομάδες της Αθήνας διοργάνωσαν στο κέντρο της πόλης την πρώτη διαδήλωση, απ' αυτές που έκτοτε αρχίσαμε να τις ονομάζουμε «antifa διαδηλώσεις». Όσοι κι όσες είχαμε την τύχη να συμμετάσχουμε σε κείνη τη διαδήλωση σχολιάζαμε για καιρό το βασικό της χαρακτηριστικό: δεν ήταν απλώς ότι χίλιοι περίπου αντιφασίστες και αντιφασίστριες είχαν διαδηλώσει ενάντια στο φασισμό και την επιθετικότητα του ελληνικού κράτους και της ελληνικής κοινωνίας. Ήταν κιάλας ότι η σύνθεση αυτών των διαδηλωτών και διαδηλωτριών ήταν εντελώς μη συνηθισμένη. Ένα μεγάλο μέρος της αποτελούνταν από ανθρώπους νεαρής ηλικίας (και των δύο φύλων) που είχαν κατέβει για να διαδηλώσουν από διάφορες γειτονιές της Αθήνας. Στην πλειοψηφία τους αυτοί οι νεαροί κι οι νεαρές δεν ήταν «χώρος». Ήταν πιτσιρικάδες δίχως προηγούμενη πολιτική εμπειρία, ήταν χιπχοπάδες που δε γουσταραν φασίστες, ήταν οπαδοί που τα 'χαν πάρει κρανίο με τις φασιστικές ιδέες που κυκλοφορούσαν στην κερκίδα ή στη γειτονιά τους.

Η ιδέα να προσπαθήσουμε να οργανώσουμε antifa πυρήνες στις γειτονιές οπωσδήποτε πυροδοτήθηκε από τέτοιες παρατηρήσεις: υπήρχαν τμήματα της ελληνικής και μη νεολαίας, μητροπολιτικές φιγούρες που είχαν φτιαχτεί μες' στις καταγιστικές αλλαγές της δεκαετίας του '90, κομμάτια του πολιτιστικού underground που έβλεπαν με συμπάθεια τις αντιφασιστικές ιδέες, σιχαίνονταν τους φασίστες και – το κυριότερο – που ήταν πρόθυμοι «να κάνουν κάτι».

Ο antifa πυρήνας «επίθεση κατά μέτωπο» γεννήθηκε μέσα σ' αυτό το περιβάλλον αλλαγών. Δραστηριοποιήθηκε από τα τέλη του 2006 έως τα μέσα του 2010 στις γειτονιές των Πετραλώνων, του Κουκακίου, του Ταύρου και της Καλλιθέας. Υπήρξε μια προσπάθεια, σημαντική όσο κι άλλες αντίστοιχες, να διαχυθούν οι ιδέες και οι πρακτικές του αυτόνομου αντιφασισμού στο επίπεδο των γειτονιών. Αυτή τη μικρή ιστορία θα προσπαθήσουμε να διηγηθούμε παρακάτω.

1. Επίθεση κατά μέτωπο περίοδος πρώτη

Ακριβώς όπως τα περιγράφαμε παραπάνω: οι πρώτες αναγνωριστικές συζητήσεις πριν τη δημιουργία του πυρήνα έγιναν σε καφετέριες των Πετραλώνων και σε πλατείες της Καλλιθέας. Οι συμμετέχοντες ήταν μια δόση οργανωμένοι οπαδοί, μια δόση skin runks, μια υποψία από δεύτερη γενιά κι ένα μέρος από

ανθρώπους που είχαν συμμετάσχει στις πρώτες οργανωμένες antifa ομάδες. Καθώς ο πυρήνας άρχισε να δουλεύει, διάφοροι άλλοι νεαροί και νεαρές ίδιων κοινωνικών και πολιτισμικών καταβολών έδειξαν ενδιαφέρον να παρακολουθήσουν με μικρότερο ή μεγαλύτερο επίπεδο δέσμευσης τις συζητήσεις του πυρήνα.

Οπωσδήποτε η αναφορά μας στο πολιτιστικό και ταξικό background των ανθρώπων που στελέχωσαν τον πυρήνα δεν είναι τυχαία: υπήρξαν όλοι τους τα «υποπροϊόντα» της ελληνικής εκπαιδευτικής πολιτικής. Δίχως εξαιρέσεις η αποφοίτησή τους από τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση (για όσους φυσικά τα κατάφεραν) βιώθηκε σαν εφιάλτης, απ' αυτούς που δεύτερη φορά δεν αντέχει κανείς να ξαναζήσει. Εννοείται ότι στο Πανεπιστήμιο δεν πέρασε, ούτε γινόταν να περάσει, κανείς. Η κοινωνική και εκπαιδευτική τους εμπειρία προερχόταν σχεδόν αποκλειστικά από την τριβή τους με τις εκφράσεις της προλεταριακής κουλτούρας που γεννούσαν με τη σέσουλα οι κοινωνικές αντιθέσεις στη μητρόπολη Αθήνα: η οργανωμένη επαφή με την κερκίδα και η συνακόλουθη συναναστροφή με συμβατές ηλικίες, αγωνίες και ταξικές πραγματικότητες, η καταλυτική επιρροή του μουσικού underground και η κατανόηση της κοινωνικού χρόνου και χώρου μέσα από στίχους και διαδρομές συγκροτημάτων, η ανάγκη για αυτοέκφραση μέσα από ποιήματα που γράφονταν μέσα στο λεωφορείο ή μέσα απ' την αγάπη για το θέατρο ήταν ο τρόπος με τον οποίο οι νεαροί και οι νεαρές που συμμετείχαν τον πρώτο καιρό στον πυρήνα έστηναν τα δικά τους αναχώματα σε μια κοινωνία που τους είχε για πέταμα. Κοιτώντας αυτή τη σύνθεση μετά από τόσα χρόνια και γνωρίζοντας τη μετέπειτα διαδρομή αυτών των πρώτων νεαρών συντρόφων η περίπτωση τους μας φαίνεται αποκαλυπτική: η νέα καπιταλιστική διευθέτηση, όπως αυτή εκδηλώθηκε μέσα στη δεκαετία του 2000 άφηνε απέξω της ένα σωρό κομμάτια της ντόπιας και μη εργατικής τάξης. Το σημαντικό εδώ είναι ότι αυτή η εργατική φιγούρα είχε αναπτύξει ένα καταπληκτικό ταξικό ένστικτο επιβίωσης· συνειδητοποιούσε τον αποκλεισμό της και αντλούσε κουράγιο και περηφάνια από την κατάδυση στα άδυτα της προλεταριακής κουλτούρας: ήταν βαθιά πολιτική, μα και την ίδια στιγμή αρνούσαν να συνδεθεί με οποιαδήποτε μορφή κομματικής ή πολιτικής δομής κυκλοφορούσε εκείνη την περίοδο.

10 years non-stop

«Πιστεύει κανείς σ' αλήθεια ότι η δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου ήταν Η ΑΙΤΙΑ για να κατέβουν τόσες χιλιάδες κόσμου, τόσο μαθητές και τόσες μαθήτριες στο δρόμο για να συγκρουστούν με τα ΜΑΤ;

Δύσκολο να το δεχτούμε· και δυσκολότερο να ξεμπερδέψουμε έτσι απλά με τα χιλιάδες εγκλήματα που συμβαίνουν ΤΩΡΑ δίπλα μας.

Αν ήμασταν γιατροί θα τα περιγράφαμε ως «ανοιχτές πληγές» σε ένα σώμα που αιμορραγεί... Μιας και δεν είμαστε αρκούμαστε να πούμε: είναι πολλά εκείνα που θα πρέπει να μας κατεβάσουν στο δρόμο, είναι πολλοί οι ανοιχτοί λογαριασμοί, είναι παντού οι μεγάλοι και μικροί καθημερινοί θάνατοι.

Και μας θυμίζουν διαρκώς... Δεν κερδίσαμε τίποτα, δε θα κερδίσουμε τίποτα όσο δε μπορούμε να τα βάλουμε και με αυτά...

Έχουμε αργήσει· πρέπει να οργανωθούμε· να αντεπιτεθούμε· να σκληρύνουμε... Στις καρδιές και στα μυαλά... Ο χρόνος κυλάει εις βάρος μας...».

Το συγκεκριμένο απόσπασμα προέρχεται από το έντυπο που μοίρασε ο πυρήνας επίθεση κατά μέτωπο λίγο καιρό μετά τις ταραγμένες μέρες που ακολούθησαν τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Αλλά δεν ήταν το μόνο. Ανάμεσα στο Δεκέμβριο του 2007 και το Μάη του 2010 ο πυρήνας εξέδωσε και μοίρασε στα σχολεία των Πετραλώνων, του Ταύρου, του Κουκακίου και της Καλλιθέας οχτώ έντυπα, σ' ένα μέσο τιράζ 1000 με 1500 αντιτύπων. Με δεδομένο ότι διάφορα απ' αυτά τα σχολεία μοιράζονταν ήδη από το 2005 από προϋπάρχουσες antifa ομάδες, αυτό σημαίνει ότι υπάρχουν σημεία μέσα στη σχολική ζωή της μητρόπολης που τα antifa έντυπα κυκλοφορούν, δίχως διαλείμματα, για πάνω από δέκα χρόνια. Περισσότερο να πούμε ότι η εμπειρία ήταν εξόχως διδακτική: οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που επιδόθηκαν σ' αυτή τη συστηματική και αντι-ηρωική εργασία επιβραβεύτηκαν με μια γνώση, που όμοιά της δε διαθέτει κανείς – την από τα μέσα γνώση της σχολικής πραγματικότητας και των αντιφάσεων που τη διατρέχουν.

Μπορείτε να διαβάσετε όλα τα έντυπα του πυρήνα στο www.antifascipta.net > βιβλιοθήκη > αυτονομία

Κατά τα άλλα βέβαια, η αγνή εργατική καταγωγή είχε και τα αρνητικά της. Μετά τις πρώτες συζητήσεις μας συμφωνήσαμε όλοι ότι θα πρέπει να αποκτήσουμε μια ανοικτή παρέμβαση στα σχολεία της περιοχής. Συμφωνήσαμε επίσης ότι χρειαζόμασταν ένα αυτοπαρουσιαστικό κείμενο που θα ενημέρωνε τα σχολεία και στις πλατείες των περιοχών μας για τη δημιουργία του πυρήνα και σε δεύτερο χρόνο θα προσκαλούσε κι άλλους να συμμετάσχουν. Η αυτοοργάνωση στην πιο καθαρή της μορφή επιφόρτισε με το καθήκον της συγγραφής αυτού του κειμένου ένα νεαρό σύντροφο. Το κείμενο που από μεγάλη απρονοησία παραλείψαμε να φυλάξουμε στο αρχείο μας, δε μάσαγε τα λόγια του. Η αρχή του πήγαινε κάπως έτσι:

Είμαστε μια αντιφασιστική ομάδα. Στόχος μας είναι να εξολοθρευούμε όλους τους φασίστες της Καλλιθέας και των γύρω περιοχών.

Όπως ήταν αναμενόμενο η ιδέα του συντρόφου συνάντησε διάφορων ειδών αντιρρήσεις και μπήκε στο χειρουργείο για σοσιαλιστική αναμόρφωση. Πέρα απ' την πλάκα όμως: η σύσταση του πυρήνα γύρω απ' το τοπικό, η προσπάθειά του δηλαδή να προσανατολίσει τη δράση και τα λεγόμενά του σε συγκεκριμένες γειτονιές και στη φιγούρα των ανθρώπων που έμεναν σ' αυτές έφερε γρήγορα μια μικρή ομάδα νεαρών να χρησιμοποιεί τη συσσωρευμένη κοινωνική της εμπειρία και να κατευθύνει την από-τα-μέσα γνώση των γειτονιών στις οποίες έμενε και κυκλοφορούσε προκειμένου να φτιάξει ένα οργανωμένο σχέδιο παρέμβασης. Αυτή η ειδική τοπική διάσταση του πυρήνα παρείχε μέσα από μικρά κομμάτια προσωπικής εξοικείωσης με το μητροπολιτικό χώρο των Πετραλώνων, του Κουκακίου, του Ταύρου και της Καλλιθέας μια χαρτογράφηση των περιοχών μας για συλλογική, κινηματική χρήση: βάλαμε κάτω όλα τα λύκεια των περιοχών μας και τα αξιολογήσαμε. Σκεφτήκαμε ποιες πλατείες μαζεύουν κόσμο και ποιες όχι. Αναλύσαμε τη μητροπολιτική πανίδα και χλωρίδα που ευδοκίμοι σε τις περιοχές και συζητήσαμε πάνω στα περιθώρια φιλικών προσεγγίσεων. Καταγράψαμε ό,τι γνωρίζαμε από φασίστες. Σβήσαμε και βάψαμε τοίχους μέσα στις γειτονιές. Με τα λόγια που το έθετε η πρώτη μας έντυπη παρέμβαση το Μάρτη του 2007:

Απ' τη στιγμή που φτιαχτήκαμε συμφωνήσαμε – χωρίς να υποτιμούμε τις υπόλοιπες δραστηριότητες ενός antifa πυρήνα – ότι ένα πράγμα είναι σημαντικότερο: να είμαστε στο δρόμο, στις γειτονιές μας και στα σχολεία τους [...] Κόμμα δεν είμαστε, φαντασία και όρεξη έχουμε, μένουν λοιπόν πολλά να γίνουν ακόμα. Ένα μικρό παράδειγμα; Antifa γκράφιτι, συναυλίες, στένσιλ, δουλειά στο διαδίκτυο, έκδοση εντύπων, παρουσία στο γήπεδο με αντιναζί πανό. Κυρίως όμως μένει κάτι άλλο: να κινητοποιηθούν κι άλλοι κι άλλες ενάντια στο ρατσισμό, είτε με μας, είτε φτιάχνοντας το δικό τους antifa πυρήνα.

Κατά τα άλλα χρειάζεται να είμαστε προσεκτικοί. Η καταγραφή τέτοιων ιστοριών, η εξιστόρηση ανθρώπων και σχέσεων, η αναδρομική ματιά σε μια πλευρά της ιστορίας εγκυμονεί τον κίνδυνο του εξωραϊσμού, της αυτοδικαίωσης, της παρόρμησης και της υπερβολής. Σε κάθε περίπτωση οι νεανικές,

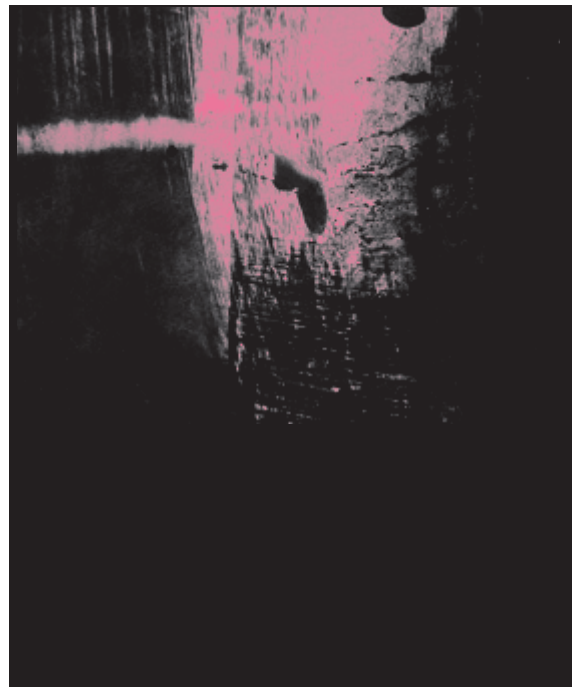
μητροπολιτικές ομάδες σαν τον πυρήνα επίθεση κατά μέτωπο έφεραν ήδη από τη σύστασή τους και το μικρόβιο της αυτοκαταστροφής: οι εύθραυστες συναισθηματικές ισορροπίες, οι διάφορες σκατοδουλειές που περίμεναν με ανοιχτές αγκάλες τα θύματά τους, η τρομακτική έλξη που ασκούσαν άλλες μορφές της εργατικής καθημερινότητας, η πλήρης αδυναμία του πυρήνα να συνεχίσει να είναι ελκυστικός μετά τους καιρούς του πρώτου ενθουσιασμού, η ανυπαρξία οποιασδήποτε πολιτικής παρακαταθήκης γύρω απ' τους τρόπους με τους οποίους μπορεί μια χαλαρή νεανική ομάδα να μετατραπεί σε μια σταθερή πολιτική διαδικασία υπήρξαν όλοι τους παράγοντες που οδήγησαν αυτή την πρώτη απόπειρα σε γρήγορη διάλυση.

2. Επίθεση κατά μέτωπο περίοδος δεύτερη

Γρήγορη διάλυση όμως καθόλου δε σήμαινε οριστική διάλυση. Γιατί η αλήθεια είναι πως ενώ το αρχικό σχήμα έδειχνε ανήμπορο να συνεχίσει, γύρω απ' τον πυρήνα και τις θεματικές του κατευθύνσεις είχε προλάβει να συγκροτηθεί ένας κύκλος ανθρώπων με τις ίδιες ανησυχίες. Η χρονική ακολουθία ήταν σχεδόν εντυπωσιακή: την ίδια στιγμή που η πρώτη περίοδος λειτουργίας του πυρήνα έφτανε στο αναμενόμενο τέλος της, ακριβώς τότε μια νέα φουρνιά συντρόφων αποφάσισε να συμμετάσχει στον πυρήνα και να οργανωθεί κάτω απ' το ίδιο πλαίσιο αρχών.

Χρειάζεται και πάλι να επισημάνουμε μια χτυπητή ομοιότητα: οι σύντροφοι που συμμετείχαν στη δεύτερη περίοδο δραστηριοποίησης του πυρήνα υπήρξαν κι αυτοί άνθρωποι που είχαν βγει απ' τις γειτονιές και το ειδικό τους περιβάλλον. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία δεν είχαν καμία προηγούμενη εμπειρία πολιτικής οργάνωσης, ούτε ένιωθαν καμία πολιτική ή κοινωνική ταύτιση με το πολιτικό και πολιτισμικό φαινόμενο που λέγεται Εξάρχεια. Σε σχέση με την αρχική, εντελώς νεανική σύνθεση του πυρήνα, η μετέπειτα σύνθεση διέφερε κατά βάση ηλικιακά: οι πιο πολλοί πλησίαζαν τα 30, η καταγωγή τους ήταν εργατική, δε διακρίθηκαν για τις επιδόσεις τους στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και στο Πανεπιστήμιο, πλην ενός, δεν πέρασε κανείς ούτε απ' έξω.

Οπότε από τα τέλη του 2007 μέχρι τα μέσα του 2010 ο πυρήνας των Πετραλώνων και της Καλλιθέας είχε για μέλη του έναν ηλεκτρολόγο, έναν εξωτερικό υπάλληλο βιβλιοπωλείου, έναν αποθηκάριο, έναν αποτυχημένο φοιτητή, έναν οικοδόμο, έναν εξωτερικό υπάλληλο τεχνικής εταιρείας και καμία γυναίκα. Γράφουμε αυτή τη σειρά κειμένων για την ιστορία του antifa και καθώς το κάνουμε ερχόμαστε αντιμέτωποι με ζητήματα που δε μας είχαν περάσει καν απ' το μυαλό τότε που συνέβαιναν. Και καθώς σκεφτόμαστε την εμπειρία μας, καθώς μιλάμε για εμάς και την ιστορία μας είμαστε αναγκασμένοι να εξετάζουμε τη γενική κοινωνική κατάσταση, τις ταξικές σχέσεις της περιόδου, εν ολίγοις είμαστε αναγκασμένοι να εντάσσουμε τις δικές μας μικρές ιστορίες μέσα στην Ιστορία της ελληνικής κοινωνίας και του κράτους της και να προσπαθούμε να βγάλουμε άκρη. Κι είναι απ' αυτήν την προσπάθεια που μας προκύπτουν ερωτήματα σαν τα ακόλουθα: τι ήταν αυτό που ώθησε μέχρι τότε «απολίτικα» μέλη της εργατικής τάξης να οργανωθούν για πρώτη φορά στη ζωή τους λίγο πριν τα 30 τους;

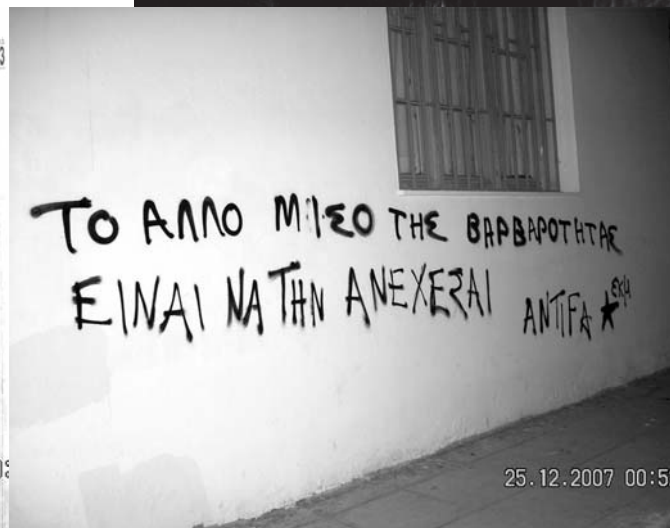

Πέντε κουβέντες για δυο συντρόφους που μας άφησαν νωρίς

Καμιά φορά φοβόμαστε μήπως οι γνώμες που εκφράζουμε για τον κόσμο είναι μόνο δικές μας ή μήπως βλέπουμε τον κόσμο όπως θα θέλαμε να είναι κι όχι όπως πράγματι είναι. Οι συζητήσεις με άλλους συντρόφους και συντρόφισσες, εκτός των άλλων, έχουν για μας και την εξής λειτουργία: ελέγχουμε τα όσα λέμε, ρωτάμε τη γνώμη τους, ακούμε τη δική τους οπτική και μετριομάστε. Με το σύντροφο Βούδα βρεθήκαμε κάμποσες φορές να συζητάμε για ώρες τις αλλαγές στην ταξική σύνθεση που περιγράφουμε στο κυρίως κείμενο. Την ίδια περίοδο που ο πυρήνας του επίθεσης κατά μέτωπο είχε πάρει μπροστά, ο σύντροφος Αλέξης (έτσι ήταν το μικρό του όνομα) προσπαθούσε να στήσει έναν antifa πυρήνα στη Θεσσαλονίκη. Είχε κι αυτός πέσει πάνω στα ίδια ταξικά υποκείμενα, σαν κι αυτά που έφτιαξαν τον πυρήνα των Πετραλώνων και της Καλλιθέας. Έβλεπε κι αυτός τη διεισδυτικότητα που είχαν οι αντιφασιστικές ιδέες «στους μπαοκτζήδες και στις γριές ρε φίλε. Κι οι χιτχοπάδες δική μας φάση είναι κι αυτοί». Βιαζόταν να στήσει μια ομάδα «τώρα που γυρνάει». Αγαπούσε και εμπιστευόταν όλα τα παράξενα όντα του θεσσαλονικιώτικου underground. Δυστυχώς δεν τα κατάφερε. Η καρδιά του σταμάτησε να χτυπάει γύρω στα είκοσι τρία του.

Κι ο drunk ίδια περίπτωση. Μπήκε στον πυρήνα στα δεκαεννιά του. Είχε φάει σκάλωμα να φτιάξει crew γκραφίταδων, «να φτιάξουμε ομάδα και να βάφουμε». Στην Πειραιώς κάτω απ' την Καλών Τεχνών, στην υπόγεια της Παντείου, στα σχολεία των Πετραλώνων ο σύντροφος Ορέστης έκανε τα πρώτα του antifa κομμάτια. «Θα βελτιώσω τα skills μου και θα πάρω μεταγραφή στο antifa Βερολίνου» έλεγε και γελάγαμε. Δεν πρόλαβε. Κάποιους μήνες μετά έφυγε με τη μηχανή σ' έναν αφιλόξενο κωλόδρομο.

Τους θυμηθήκαμε και τους δυο τους: δεν είναι μόνον ότι μας λείπουν – είναι κιόλας ότι βοήθησαν με τον τρόπο τους να πάρουν σάρκα και οστά ιστορίες σαν κι αυτή που διηγούμαστε.

Πώς ταίριαζε η κουλτούρα ανθρώπων που είχαν ενηλικιωθεί μέσα στο σκληρό περιβάλλον της παρέας / συμμορίας που άνθισε στις εργατικές γειτονίες στη δεκαετία του 90 με την ειδική οργανωτική μορφή του antifa;

Δεν είμαστε σίγουροι. Μπορούμε όμως να επιχειρήσουμε κάποιες πρώτες απαντήσεις: κατά τη γνώμη μας δηλαδή η ίδια κοινωνική κίνηση που παρήγαγε τις μητροπολιτικές φιγούρες που εντάχθηκαν στον πυρήνα τον πρώτο καιρό της λειτουργίας του δούλευαν κι εναντίον άλλων. Στην περίπτωση που μας αφορά, είναι κάτι παραπάνω από σίγουρο ότι διάφορα κομμάτια της νέας εργατικής τάξης, έτσι όπως αυτή είχε προκύψει μέσα στους κοινωνικούς και ταξικούς μετασχηματισμούς των '90s, βρίσκονταν στριμωγμένα στη γωνία, δίχως ορατή έξοδο διαφυγής. Κι ακόμη κι αν κανείς δε μπορεί να είναι απόλυτα βέβαιος, μπορεί να υποθέσει δίχως να σφάλει τραγικά, ότι αυτή η αίσθηση αδιεξόδου γινόταν αντιληπτή, περισσότερο ως ταξική διαίσθηση και ελάχιστα ως ιδεολογική πεποίθηση, από διάφορα κομμάτια του μητροπολιτικού προλεταριάτου σαν κι αυτά που οργανώθηκαν στον πυρήνα επίθεση κατά μέτωπο. Κατά τα φαινόμενα, ετούτη η διαίσθηση δικαιώθηκε - η καπιταλιστική κρίση που ξέσπασε λίγο καιρό μετά χτύπησε πρώτα και κύρια τέτοιες εργατικές φιγούρες. Απόδειξη; Διάφοροι σύντροφοι που μέχρι τότε εργάζονταν στην καπιταλιστική νόρμα της εποχής (σταθερή δουλειά, οχτάωρο, βασικός μισθός) γεύτηκαν από πρώτο χέρι τις αλλαγές στην αγορά εργασίας, μεταξύ άλλων τις ευέλικτες μορφές εργασίας, την απόλυση και την ανεργία, την αλλαγή εργασιακού αντικειμένου, ακόμα και τη μετανάστευση προς αναζήτηση εργασίας.

Με μια έννοια, ο πυρήνας επίθεση κατά μέτωπο (φυσικά κι όσες άλλες ομάδες λειτουργούσαν με παρόμοιο τρόπο) λειτούργησε σα μια ελάχιστη αμυντική υποδομή ενάντια στην καπιταλιστική κρίση που ήταν προ των πυλών και την υποτίμηση της ζωής και της εργασίας διαφόρων μελών της εργατικής τάξης που άρχιζαν να περιθωριοποιούνται. Αλλά δεν ήταν μόνον αυτό. Ταυτόχρονα, η συμμετοχή σε τέτοιες δομές έφερνε αρκετές δεκάδες συντρόφους, που το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα τους μέτρησε και τους έκρινε λειψούς, να διαβάζουν και να συζητάνε συλλογικά, να γράφουν και να μιλάνε δημόσια, με κείνον τον ειδικό ενθουσιασμό που κυριεύει τους ανθρώπους όταν ανακαλύπτουν τις ικανότητές τους. Οπωσδήποτε οι συλλογικές ικανότητες και η εμπειρία του πυρήνα δεν ήταν τέτοιες που να φτιάχνουν θαύματα. Από την άλλη όμως, τόσα χρόνια μετά, μας φαίνεται φο-

βερά σημαντικό ότι λίγες δεκάδες σύντροφοι και συντρόφισσες προσπάθησαν να οργανώσουν το χρόνο και την εργασία τους από μόνοι τους, προσπάθησαν να κινητοποιηθούν, έστω στοιχειωδώς, έστω άτσαλα, ενάντια στη σχέση κεφάλαιο, προσπάθησαν να κατανοήσουν, όπως τους επέτρεπαν οι γενικές κοινωνικές ικανότητες και η ειδική ταξική τους προέλευση, τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί ο κόσμος μας, ερχόμενοι σε επαφή με ιδέες που περιστρέφονταν γύρω από την οργάνωση της εργασίας από το κεφάλαιο, τα φύλα, τη φύση του ελληνικού κράτους, το ρατσισμό, τον πόλεμο.

Οπωσδήποτε βέβαια, δεν πρέπει να υπερβάλουμε. Η ιστορία που προσπαθούμε να διηγηθούμε δεν είναι ηρωική, είναι απλώς μια ελάχιστη προσπάθεια εργατικής αυτοοργάνωσης. Δεν αφορά χιλιάδες, ούτε καν εκατοντάδες ανθρώπους, παρά μικρές «παρέες» ανθρώπων που βγήκαν απ' τις γειτονίες και προσπάθησαν να μιλήσουν για τον εαυτό τους. Δεν είχε πίσω της μηχανισμούς και παγωμένους νόμους, αλλά ρευστές ανθρώπινες σχέσεις κι αντοχές. Δεν ήταν φτιαγμένη για να διαρκέσει για πάντα, ήθελε μόνο να εγγράψει τα δικά της σημάδια σ' ένα φάσμα του καπιταλιστικού χρόνου. Οπότε, το τέλος του πυρήνα ήλθε εντελώς φυσιολογικά. Την εποχή που αυτοδιαλύθηκε (καλοκαίρι 2010) μετρούσε ήδη τέσσερα χρόνια ζωής. Σ' αυτά τα χρόνια κατάφερε να φτιάξει στο εσωτερικό του μια σχέση συλλογικής αυτοπεποίθησης, αλλά απέτυχε παταγωδώς να ανακαλύψει και να ανακινήσει ζητήματα τοπικής φύσης, τέτοια που πολώνουν και πιέζουν μια γειτονία να πάρει θέση. Δίχως αυτή τη δυνατότητα, ο πυρήνας δεν είχε κάποιον ιδιαίτερο λόγο να υπάρχει «τοπικά». Δε μπορούσε να ανανεωθεί σε ιδέες και πρόσωπα. Κατέληξε απλώς να αναπαράγει στο επίπεδο της γειτονιάς ιδέες που γεννιόντουσαν για γενική πολιτική εφαρμογή, δίχως να μπορεί να τις εξειδικεύσει και να τις προσαρμόσει. Κι επίσης, η αδυναμία ανάπτυξης οργανωμένων πολιτικών σχέσεων με άλλα συγγενικά εγχειρήματα, η απουσία συλλογικών πεδίων συζήτησης που να τροφοδοτούν και να τροφοδοτούνται από τις ομάδες γειτονιάς έπαιξαν κι αυτές το ρόλο τους. Η αυτοδιάλυση δεν έγινε με φωνές κι εντάσεις, ακριβώς επειδή κανείς δε μπορούσε να σκεφτεί μια δημιουργική συνέχεια. Κι όπως συμβαίνει πάντα όταν τελειώνουν τέτοιες συλλογικές ιστορίες, οι άνθρωποι που μπλέχτηκαν ενεργά ακολούθησαν διαφορετικές πορείες. Έμεινε όμως μια κρίσιμη μαγιά, η οποία κατάφερε να πάει την ιστορία παρακάτω. Αλλά για αυτό θα μιλήσουμε το 2025...

Ευτυχισμένα τα Χριστούγεννα του 2007!

Βόλτες και γραψίματα – έτσι είχαμε συμφωνήσει ότι έπρεπε να κάνουμε. Οπότε, με τον καιρό, οι τοίχοι στα Πετράλωνα, τον Ταύρο και την Καλλιθέα απέκτησαν τη δική τους ιστορία. Συνθήματα ενάντια στον πόλεμο και το στρατό, ενάντια στο σεξισμό, ενάντια στο φασισμό και στους φασίστες, αλλά και επίσης συνθήματα διεθνιστικά καθώς και συνθήματα ταξικής αλληλεγγύης γράφονταν συστηματικά και με σχέδιο. Ειδικά μετά τα πρώτα κρούσματα ανορθόγραφων συνθημάτων («δεν είμαι ανορθόγραφος, απλά δεν έχω πάει γυμνάσιο») όλα τα τιμ είχαν εφοδιαστεί με εξτρά άσπρο σπρέι. Κωδικός «ασπρίζει και δε λερώνει».

3. Message in a bottle

Κι έτσι: Τι έμεινε από τη μικρή μας εμπειρία τοπικής οργάνωσης; Το πρώτο κέρδος ήταν το εξής: διάφορα νεαρά μέλη της εργατικής τάξης έβλεπαν ότι μπορούσε να υπάρξει πολιτική οργάνωση έξω απ' τις επίσημες κομματικές νεολαίες που ήθελαν να μονοπωλούν τη νεανική ανησυχία και απειθαρχία. Κι επίσης, η ύπαρξη και η λειτουργία τέτοιων δομών μπορούσε να εννοήσει διάφορες όψεις της εργατικής κουλτούρας ως πολιτικές, ως άμυνα κομματιών της νέας εργατικής τάξης απέναντι στη γενικευμένη ασφυξία κι άρα να τις καταλάβει, όχι ως «δευτερεύουσες» ή «όχι και τόσο σημαντικές», αλλά κατευθείαν ως μια ιδιαίτερα πλούσια περιοχή του μητροπολιτικού χώρου.

Αλλά αυτή η προσπάθεια δεν ήταν ζήτημα σκέτα ηλικιακό: στην πραγματικότητα αποδείκνυε έμπρακτα, ειδικά μάλιστα σε ανθρώπους που όντας ανταγόμενοι στην παραγωγή, βίωναν στο πετσί τους τις αντιθέσεις που γεννιούνται στο πεδίο της εργασίας, ότι είναι δυνατόν να στηθούν μικρές συλλογικότητες εργατών που να είναι ικανές να μιλήσουν για ένα ευρύ φάσμα των καπιταλιστικών σχέσεων, δίχως αυτό να σημαίνει ότι πρέπει να γίνουν γραφικοί ή γελοίοι. Ειδικά μάλιστα για όσους δε μπορούσαν να συμβιβαστούν με τίποτα με τις ιδέες, τις πρακτικές και τις οργανωτικές μορφές που κυκλοφορούσαν γύρω απ' τα «Εξάρχεια», η δημιουργία ομάδων στις γειτονιές και η στελέχωσή τους από ένα ντόπιο, αλλά ελάχιστα «πολιτικοποιημένο» υποκείμενο έδειχνε ότι οι γενικοί κοινωνικοί μετασχηματισμοί που είχαν λάβει χώρα την αμέσως προηγούμενη δεκαετία δε συνέβαιναν εν κενώ: αντίθετα μάλιστα η καινούρια εργατική φιγούρα που είχε παραχθεί (εδώ η παρουσία της δεύτερης γενιάς πρέπει να θεωρείται κομβική) ήταν πολύ πρόθυμη να έρθει σε επαφή με ιδέες που μέχρι πρότινος θεωρούνταν περιθωριακές: ο αντιφασισμός, ο αντιεξισμός, οι αλλαγές στην εργασία, η καπιταλιστική κρίση ήταν όλα τους ζητήματα με τα οποία αδυνατούσαν να ανταποκριθούν οι επίσημες πολιτικές δομές, αλλά την ίδια στιγμή πεδία που αφορούσαν με πολύ άμεσο τρόπο τις νέες συνθήκες του ταξικού ανταγωνισμού. Όσοι μπορούσαν να αντιληφθούν αυτή τη νέα πραγματικότητα στην ουσία της, έπρεπε ν' αναμετρηθούν με τις αδυναμίες τους. Ο πυρήνας επίθεση κατά μέτωπο για παράδειγμα, αλλά ακόμη περισσότερο οι πυρήνες που ακολούθησαν, έθεσε στο κέντρο της λειτουργίας του την ανάγκη να εξηγή τον καπιταλιστικό κόσμο έλλογα, να αξιοποιεί τη θεωρητική κληρονομιά κοντινών και μακρινών συντρόφων, να παλεύει ενάντια στην ευκαιριακότητα και την ημιμάθεια.

Οι πυρήνες γειτονιάς που φτιάχτηκαν στα μέσα και στο τέλος της προηγούμενης δεκαετίας, ξεκίνησαν με γνήσιο βολонταρισμό, αλλά χωρίς κανένα σχέδιο. Πέτυχαν και δεν πέτυχαν μαζί. Σε κάθε περίπτωση πάντως έφτιαξαν μια μικρή δυνατότητα για το μέλλον. Για διάφορους και διάφορες αυτό το μέλλον, είναι ήδη παρόν. Στο χέρι τους είναι να τα καταφέρουν καλύτερα.

Μαχαιριές στο Θησείο

Τον Οκτώβριο του 2007 δυο δικά μας παιδιά έπεσαν, ανήμερα της εθνικής επετείου, πάνω σε τριάντα ναζί στον πεζόδρομο του Θησείου. Ο ένας ξέφυγε, ο άλλος όχι. Ακολούθησε λιντσάρισμα, μαχαιριές και νοσοκομείο. Η συγκέντρωση που καλέσαμε λίγες μέρες μετά στον ηλεκτρικό σταθμό του Θησείου μάζεψε κάποιες δεκάδες συντρόφων και συντροφισσών. Ήταν μια αμήχανη προσπάθεια «κάτι να κάνουμε». Το μόνο «κάτι» που μπορούσε να προκύψει από εκείνη την ιστορία ήταν ότι η «δεν-υπάρχουν-φασίστες» γνώμη της ελληνικής αριστεράς και κομματιών του αναρχικού χώρου, άρχισε όλο και πιο πολύ να βρίσκει απέναντί της κομμάτια της μητροπολιτικής νεολαίας που καταλάβαιναν ότι οι ναζί έπρεπε να χτυπηθούν και στο δρόμο. Για παράδειγμα, οι δυο πρωταίτιοι της επίθεσης στο Θησείο πλήρωσαν όπως ακριβώς τους άξιζε τις φασιστομαγκιές τους. Έτσι μάθαμε.

Λίγο καιρό μετά, πάλι δυο δικά μας παιδιά, πάλι στο Θησείο συναπαντήθηκαν με ναζί κατά τη διάρκεια αφισοκόλλησης. Οι ναζί ήταν δυο και τράβηξαν κατευθείαν μαχαίρι. Κονόμησαν κάτι μπουνιές στη μούρη, ένα σκεπαρόξυλο στην καράφλα κι ένα κουβά δώρο στην κεφαλή κι έφυγαν αλλού για αλλού.

Δεν τα λέμε αυτά για να πουλήσουμε μούρη. Τα λέμε για να δείξουμε ότι αυτές οι περιοχές κερδήθηκαν, επειδή υπήρχαν σύντροφοι (και δεν εννοούμε μόνο την πάρτη μας) που τις διεκδικούσαν. Μην κοιτάτε τώρα που έχουμε φάει το gentrification του αιώνα και διάφοροι συμπεριφέρονται λες κι οι περιοχές μας ήταν movement friendly από γεννησιμού τους...

“Οι κρατικές πολιτικές είναι μόνιμες”. Αφίσα από τη συνέλευση αυτονομίας anti a.

Το 21^ο τεύχος του anti a base. Χέρι με χέρι σε λύκεια της Αθήνας.

Περισσότερα στο: autonomeantifa77.wordpress.com

Ο ένας στους δυο μας δεν πήγε στην κάλη (Δεν είναι «αύξηση της αποχής»- Είναι οι ζωές μας που έχουν μείνει μισές)

Μπαράκι οι πρόβλεψεις εκλογικές να ήταν οι πιο βλαπτικές στην ιστορία της χώρας. Ήταν τα αποτελέσματα τους όμως δεν ήταν καθόλου απίθανα. Για παράδειγμα, η σκέψη ότι ορισμένοι θα έβγαζαν το μέγεθος της πολιτοδόησης στο επίπεδο της ελληνικής απλής τάξης. Τα κόμματα που φτιάχτηκαν και διαλύθηκαν με ρητή πρόθεση, οι κυβερνήσεις που γίνονταν και σταματούσαν με ρυθμούς εξουμώδους ανταποκρίσεων της δύσκολης να βρεθούν οι μέθοδοι και τα κανάλια πολιτικής προσαρμογής για τους δημοκρατικούς πόρους που είναι οι πόροι.

Αλλά το ζήτημα δεν είναι απλά εκλογικό γιατί, όσο πιο πολύ αυξανόταν οι υποθέσεις για εκπροσωπούμενη την «αλήθεια» και, τόσο περισσότερο οι υποθέσεις να εκπροσωπούμεν σποραδικά να τους σέβεται, Αρραβιάς, δεν υπάρχει το μόνο κομμάτι που κι λιγότερο που είναι του γούστου μας. Ομάς απλά! Κι με τις φασίστες, είτε όχι, το γεγονός ότι οι φασίστες είναι ένα κομμάτι του πολιτικού συστήματος είναι, τα στοιχεία που κλέβει το σωματίδιό κι οι ανάγκες της μιας ελληνικής κοινωνίας οδυνητών να μεταλλάξουν από τη νεοεπταετή πολιτική διατα.

-20 χρόνια από τη σφαγή στη Σρεμπρένιτσα. Ένα γκράφιτι μνήμης.

“Ο ένας στους δυο μας δεν πήγε στην κάλη”. Αφίσα από το anti a Kallithea. Κολλήθηκε στην Καλλιθέα και στις γύρω περιοχές.

Τσεκ antifakallithea.wordpress.com

